

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **M. M.**, státní příslušnost X
v ČR bytem X
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., IČO
45768676
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany, evidované pod č. j. OAM-4553/DO-2025, žalobkyni jako nepřijatelné dne 17. 1. 2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu dne 17. 1. 2025 pod č. j. OAM-4553/DO-2025 jako nepřijatelné, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni.
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobkyně podala dne 17. 1. 2025 u žalovaného žádost o poskytnutí dočasné ochrany. Žalovaný jí žádost téhož dne pod č. j. OAM-4553/DO-2025 vrátil jako nepřijatelnou, neboť žalobkyně získala dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU. Při podání žádosti žalobkyně uvedla, že byla, ale již není, držitelkou dočasné ochrany v Rumunsku. Žalobkyně předložila potvrzení, které mělo prokázat, že její dočasná ochrana v Rumunsku byla zrušena (dále jen „Potvrzení“).

II.

Žaloba

2. Podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. se žalobkyně domáhala, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni jako nepřijatelné dne 17. 1. 2025 byl nezákonný a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany.
3. Žalobkyně tvrdila, že je státní občankou Ukrajiny, vycestovala z Ukrajiny po vypuknutí válečného konfliktu dne 23. 8. 2022, kdy vstoupila do Schengenského prostoru. Žalobkyně zprvu získala dočasnou ochranu na území Rumunska, odkud se vrátila zpět na Ukrajinu. Poté vycestovala do České republiky, kde aktuálně pobývá se svou dcerou a matkou. Dočasnou ochranu v Rumunsku žalobkyně již dle Potvrzení zrušila.
4. Žaloba je podle žalobkyně přípustná, neboť výlukou ze soudního přezkumu dle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina¹ nelze aplikovat pro její rozpor s unijním právem. Žalobkyně je osobou, na kterou se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady². Žalobkyně není držitelkou dočasné ochrany v Rumunsku, ačkoliv jí tam v minulosti tato dočasná ochrana byla udělena. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je podle žalobkyně v rozporu s unijním právem, konkrétně s čl. 28 směrnice o dočasné ochraně³. Žalobkyně si byla vědoma řízení před SDEU o předběžných otázkách vznesených Nejvyšším správním soudem v řízení vedeném SDEU pod sp. zn. C-753/23.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný tvrdil, pokud jde o naplnění zákonného důvodu pro nepřijatelnost žádosti žalobkyně, že podle platformy pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany (dále jen „TPD“) je žalobkyně držitelkou dočasné ochrany v Rumunsku. Proto byla její žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Žalovaný vyhodnotil Potvrzení jako prohlášení žalobkyně, že se vzdala práv souvisejících s dočasnou ochranou udělenou v Rumunsku, nikoliv dočasné ochrany samotné. Rumunská strana totiž stejně jako Bulharsko směrnici o dočasné ochraně vykládá tak, že není možné se vzdát dočasné ochrany jako takové, ale lze se pouze vzdát práv s dočasnou ochranou souvisejících. Proto podle žalovaného žalobkyně stále figuruje jako držitelka dočasné ochrany v TPD. Žalovaný navrhl, aby soud

¹ zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace

² prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

³ směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucím

řízení v projednávané věci přerušil vzhledem k řízení o předběžných otázkách před SDEU, případně aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Soud o věci samé rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení vyslovili s takovým postupem souhlas (žalobkyně v podání ze dne 6. 2. 2025 a žalovaný ve vyjádření k žalobě). O žalobě rozhodl soud v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s. přednostně.

Předběžné otázky

7. Usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, předložil Nejvyšší správní soud SDEU dvě předběžné otázky:
 1. *Brání čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, a to i s ohledem na dohodu členských států, že nebudou uplatňovat čl. 11 této směrnice, takové vnitrostátní právní úpravě, podle které je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném členském státě již uděleno?*
 2. *Má osoba požívající dočasné ochrany podle směrnice Rady 2001/55/ES právo na účinný prostředek nápravy před soudem podle čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie proti neudělení povolení k pobytu členským státem ve smyslu čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES?*
8. Druhá předběžná otázka se přímo vztahovala k přípustnosti žaloby žalobkyně. Týkala se totiž toho, zda je soudní výluka přezkumu neudělení povolení k pobytu podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina v rozporu s unijním právem.⁴
9. V první předběžné otázce šlo o to, že dočasnou ochranu by měl sice též osobě poskytovat vždy pouze jeden členský stát, ale sporné bylo, jak posuzovat dobrovolné přemístění osoby požívající dočasné ochrany z jednoho členského státu do jiného za tím účelem, aby nově požívala dočasnou ochranu v tomto jiném členském státě. Sporné bylo, zda unijní úprava brání členskému státu v tom, aby vyloučil možnost udělení povolení k pobytu druhožadateli.⁵
10. Soud v databázi SDEU ověřil, že SDEU plánuje v řízení sp. zn. C-753/23 vyhlásit rozsudek ve věci předběžných otázek dne 27. 2. 2025 (viz čl. 29 soudního spisu). Vzhledem k tomu, že k podání žaloby došlo dne 30. 1. 2025 a soud k návrhu žalobkyně vydal již dne 3. 2. 2025 předběžné opatření č. j. 57 A 8/2025-13, vyčkal soud na rozhodnutí SDEU, k němuž mělo dojít dříve než za měsíc od podání žaloby.
11. Rozsudkem ze dne 27. 2. 2025 ve věci *Krasiliva* sp. zn. C-753/23 (dále jen „Rozsudek“) rozhodl SDEU první předběžnou otázku tak, že *článek 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.*⁶ Druhou předběžnou otázku posoudil SDEU tak, že *článek 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy*

⁴ viz např. body 26, 51 předkládacího usnesení Nejvyššího správního soudu

⁵ viz např. body 26, 38, 39, 42 předkládacího usnesení Nejvyššího správního soudu

⁶ viz bod 41 Rozsudku

před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.⁷

Posouzení přípustnosti a důvodnosti žaloby

12. Soud předznamenává, že vzhledem k tomu, že účastníci zpracovali svá podání v této věci před vydáním Rozsudku, avšak byli si dobře vědomi řízení před SDEU, neboť protichůdně argumentovali ve vztahu k přerušení soudního řízení na dobu vyřešení předběžných otázek SDEU, nemůže být pro ně překvapivé, že soud o jejich věci rozhodl se zohledněním závěrů Rozsudku.
13. Pro posouzení relevantnosti Rozsudku pro případ žalobkyně vycházel soud ze skutečností nesporných mezi účastníky, že žalobkyně je státní příslušnice Ukrajiny, že na území Evropské unie vstoupila 23. 8. 2022, že jí následně byla udělena dočasná ochrana v Rumunsku, pak se vrátila zpět na Ukrajinu a dne 17. 1. 2025 požádala o udělení dočasné ochrany v České republice. Žalovaný vrátil žádost žalobkyni jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina z důvodu, že žalobkyně získala dočasnou ochranu v Rumunsku jakožto jiném členském státě Evropské unie.
14. Pokud jde o trvání dočasné ochrany žalobkyně v Rumunsku, žalobkyně tvrdila, že ji podle Potvrzení zrušila, což žalovaný nezpochybňoval. Žalovaný tvrdil, že se žalobkyně vzdala práv souvisejících s dočasnou ochranou udělenou v Rumunsku. Žalovaný sice dodal, že podle TPD je žalobkyně držitelkou dočasné ochrany v Rumunsku, avšak jde o dočasnou ochranu jako takovou, nikoli práva s dočasnou ochranou související.

A. Přípustnost žaloby

15. Žalovaný nerozporoval žalobní argumentaci, že proti vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti se žalobkyně může bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Podle soudu je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správně zvoleným prostředkem ochrany proti úkonu žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni z důvodu její nepřijatelnosti.
16. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.
17. S ohledem na odpověď SDEU v Rozsudku na druhou předběžnou otázku soud konstatuje, že je žaloba žalobkyně i přes výluky dle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina přípustná, protože žaloba představuje účinný prostředek nápravy před soudem, kdy se žalobkyně jejím prostřednictvím dovolává práva zaručeného jí unijním právem (směrnicí o dočasné ochraně)⁸. Vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany pro její nepřijatelnost je nutno považovat za zásah správního orgánu a lze se tak proti němu bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s.
18. Žaloba byla podle § 84 odst. 1 s. ř. s. včasná, neboť žádost byla žalobkyni vrácena dne 17. 1. 2025 a žaloba soudu došla dne 30. 1. 2025. Žalobkyně se ochrany proti postupu žalovaného, resp. nápravy jeho postupu nemohla bránit jinými právními prostředky (srov. § 85 s. ř. s.).

B. Důvodnost žaloby

⁷ viz bod 41 Rozsudku

⁸ viz zejména body 34 až 37 Rozsudku

19. Soud v souladu s § 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s. posuzoval důvodnost žaloby na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.
20. Při posouzení důvodnosti žaloby soud nejprve posuzoval, zda jsou závěry Rozsudku ve vztahu k první předběžné otázce relevantní pro věc žalobkyně. SDEU dospěl k závěru, že článek 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala. Soud připomíná, že žalovaný nespороval, že je žalobkyně osobou, která požívá dočasné ochrany dle prováděcího rozhodnutí Rady ve spojení se směrnicí o dočasné ochraně.
21. Podle Rozsudku mají ukrajinští státní příslušníci jakožto cestující bez vízové povinnosti právo volně se pohybovat v rámci Unie po dobu 90 dnů poté, co jim byl na její území umožněn vstup, a mají právo obrátit se na orgány členského státu, který si zvolí, za účelem získání povolení k pobytu dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.⁹ Pokud osoba požívající dočasné ochrany požádala o povolení k pobytu dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně v prvním členském státě, ale dosud jej nezískala, a následně odcestuje do druhého členského státu, v němž podá podobnou žádost, nemůže druhý členský stát tuto žádost odmítnout jako nepřijatelnou pouze z toho důvodu, že žádost již byla podána v prvním členském státě. Druhý členský stát proto musí zkoumat důvodnost žádosti, která mu byla předložena. Orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí Rady a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě.¹⁰
22. Podle zdejšího soudu z Rozsudku v případě cizinců spadajících do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí Rady vyplývají dva závěry: (1) Členský stát nesmí odmítnout pro nepřijatelnost žádost cizince o *vydání povolení k pobytu* dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně z důvodu, že cizinec o takové povolení požádal v jiném členském státě, ale dosud jej nezískal. (2) Členský stát je oprávněn ověřovat, zda cizinec již nezískal povolení k pobytu v jiném členském státě, avšak musí tak činit *v rámci zkoumání důvodnosti* žádosti.
23. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně přijmou členské státy opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.
24. § 2 Lex Ukrajina stanoví, že dočasnou ochranou se rozumí oprávnění k pobytu na území České republiky podle zákona o dočasné ochraně cizinců za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady.
25. Podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.
26. Podle § 5 odst. 2 věta před středníkem Lex Ukrajina Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti.

⁹ viz body 27 a 28 Rozsudku

¹⁰ viz body 29 a 30 Rozsudku

27. § 5 odst. 5 Lex Ukrajina stanoví, že Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky vydá žadateli o udělení dočasné ochrany, nelze-li udělit dočasnou ochranu na místě, osvědčení o podání žádosti o udělení dočasné ochrany. Rozhodnutí o dočasné ochraně Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky vydá bez zbytečného odkladu, ve zvlášť složitých případech ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o udělení dočasné ochrany.
28. Soud dospěl k závěru, že odpověď SDEU na první předběžnou otázku nelze na případ žalobkyně použít. SDEU se v Rozsudku, bez ohledu na odůvodnění předkládajícího usnesení Nejvyššího správního soudu, výslovně nevyjádřil k tomu, zda je vnitrostátní úprava odmítnutí žádosti druhožadatele o dočasnou ochranu z důvodu v minulosti udělené dočasné ochrany v jiném členském státě v rozporu s unijním právem, tedy zda je § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina v rozporu s článkem 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.
29. Žaloba žalobkyně však byla důvodná z jiného důvodu. § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina se vztahuje na cizince, který disponuje *povolením k pobytu* dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně v jiném členském státě. Žalovaný netvrdil, že by takové povolení žalobkyně v Rumunsku měla. Žalovaný zjistil, jak uvedl ve vyjádření k žalobě, že se žalobkyně vzdala práv souvisejících s dočasnou ochranou, které jí udělilo Rumunsko. Takovým právem nepochybně může být oprávnění z povolení k pobytu osoby požívající dočasné ochrany dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. To by nasvědčovalo tomu, že žalobkyni nesvědčí povolení k pobytu v Rumunsku dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. Soud tak může odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. 10 Azs 151/2024-28, č. 4652/2025 Sb. NSS, podle jehož právní věty se § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina vztahuje na případy, kdy je cizinci poskytována dočasná ochrana v jiném členském státě, a nikoli na případy, kdy mu již (v minulosti udělená) dočasná ochrana jinde poskytována není. Jelikož žalovaný neučinil zjištění, že žalobkyně disponuje povolením k pobytu dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně v Rumunsku, nebyl oprávněn žádost žalobkyni vrátit s odkazem na § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Pokud žalobkyně nedisponuje povolením k pobytu dle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně v Rumunsku, je vrácení její žádosti v rozporu s § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina bez ohledu na to, zda je či není v rozporu s unijním právem (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024–20, body 15 a 24).
30. K žalobě dodává soud, že vzhledem k tomu, že vyčkal na rozhodnutí SDEU o předběžných otázkách, odpadl důvod vyjadřovat se k argumentaci žalobkyně vztahující se k těmto předběžným otázkám, k žalobním požadavkům ohledně nepřerušování správního řízení do doby vyřešení předběžných otázek v případě procesního úspěchu žalobkyně a k požadavkům žalobkyně na nepřerušování řízení o její žalobě do doby vyřešení předběžných otázek.
31. K argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě uvádí soud následující.
32. Žalovaný nesouhlasil se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 31. 10. 2024, č. 10 Azs 151/2024-28, č. 4652/2025 Sb. NSS, a ze dne 29. 11. 2024, č. j. 3 Azs 167/2023-35. Ve druhém z uvedených rozsudků se kasační soud pouze ztotožnil se závěry prvního odkazovaného rozsudku¹¹ a stěžejní je proto rozsudek ze dne 31. 10. 2024, č. 10 Azs 151/2024-28, který byl i publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

¹¹ viz body 25 až 30 rozsudku ze dne 29. 11. 2024, č. j. 3 Azs 167/2023-35

33. Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví v souladu s § 12 odst. 1 s. ř. s. zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem. Ačkoli by se zdejší soud mohl od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit, pokud by svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, neshledal zdejší soud pro takový postup žádný důvod, neboť se závěry Nejvyššího správního soudu souhlasí. Je proto na žalovaném, aby případně vstoupil v argumentační dialog přímo s Nejvyšším správním soudem v řízení před ním.
34. Soud dodává k argumentaci žalovaného, že teleologický výklad sporné právní normy není nijak vyvrácen důvodovou zprávou tak, jak ji cituje žalovaný na str. 2 a 3 vyjádření k žalobě. Ostatně sám Nejvyšší správní soud v bodě 28 rozsudku ze dne 31. 10. 2024, čj. 10 Azs 151/2024-28, uvedl, že v důvodové zprávě k Lex Ukrajina, která by význam § 5 odst. 1 písm. d) tohoto zákona mohla objasnit, se nic přínosného pro výklad neuvádí. S tímto závěrem žalovaný ve vyjádření k žalobě nijak nepolemizoval a vlastní historický výklad opřený o konkrétní pasáž důvodové zprávy nenabídl.
35. K poukazu žalovaného na to, že sám vytvářel návrh Lex Ukrajina, tudíž je schopen ujistit, že jazykový výklad odpovídá úmyslu zákonodárce, odkazuje soud na bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20, v němž kasační soud uvedl, že právě proto se žalovaný mohl již v rámci legislativního procesu pokusit zajistit, aby text zákona mohl být vykládán jednoznačně a aby z důvodové zprávy bylo zřejmé, jaké byly úmysly zákonodárce. Kasační soud zde dále akcentoval, že nepřesnost textu zákona nelze přikládat k tíži jednotlivce.
36. Uvedl-li žalovaný, že smyslem sporného ustanovení Lex Ukrajina je *zabránit těm cizincům, kteří podali žádost v jiném členském státě, požádat o udělení dočasné ochrany v České republice*, pak k tomu se již vyjádřil SDEU v Rozsudku a dospěl k závěru, že z tohoto důvodu nelze žádost cizince odmítnout jako nepřijatelnou a je nutno ji věcně zkoumat. Sporné ustanovení Lex Ukrajina tak, jak ho vykládá žalovaný, SDEU označil za rozporné se směrnicí o dočasné ochraně, a proto je navazující argumentace žalovaného naplněním cílů směrnice neopodstatněná.
37. Poukázal-li žalovaný na výkladové vodítko ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, pominul, že Nejvyšší správní soud v bodech 26 až 28 rozsudku ze dne 31. 10. 2024, čj. 10 Azs 151/2024-28, výslovně uvedl, že text sporné právní normy připouští dva možné výklady, a proto hledal její účel a smysl. Postup kasačního soudu byl tedy v souladu s východisky Ústavního soudu tak, jak je citoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, a žalovaný se závěrem kasačního soudu o více možných interpretacích textu sporného ustanovení nijak nepolemizoval. Žalovaný dále kasačnímu soudu vytkl, že neprovedl logický a systematický výklad sporného ustanovení, ale sám ho nenabídl.¹²
38. Odkazy žalovaného na rozsudky švýcarského Spolkového správního soudu ze dne 7. 6. 2024, sp. zn. E-3310/2024, a ze dne 3. 7. 2024, sp. zn. E-3824/2024, byly nepřipadné vzhledem k mezidobí vyhlášenému Rozsudku SDEU a k tomu, že Švýcarsko není členským státem EU a směrnice o dočasné ochraně ho nezavazuje.
39. Vzhledem k tomu, že soud vyčkal na rozhodnutí SDEU o předběžných otázkách, odpadl důvod vyjadřovat se k argumentaci žalovaného vztahující se k požadavku žalovaného v bodě

¹² Soulad sporného ustanovení se směrnicí o dočasné ochraně již v mezidobí posoudil SDEU v Rozsudku.

III vyjádření k žalobě na přerušení řízení do doby vyřešení předběžných otázek a k předběžným otázkám v bodě IV vyjádření k žalobě.

40. Argumentace žalovaného, že z důvodu chybějících tvrzení v žádosti o přítomnosti rodinných příslušníků žalobkyně na území, kteří by byli držiteli dočasné ochrany, nemohl uvažovat o udělení dočasné ochrany žalobkyni dle § 51 nebo § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, měla žalobní body. Obiter dictum soud uvádí, že v přípisu, který žalobkyně k žádosti přiložila a který je součástí správního spisu, žalobkyně uvedla, že na území žije její matka, otec a dvě sestry na základě víz dočasné ochrany.
41. Vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany žalobkyni žalovaným z důvodu její nepřijatelnosti proto, že žalobkyně získala dočasnou ochranu v jiném členském státě EU podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tak bylo nezákonným zásahem žalovaného. Vrácení žádosti představovalo úkon správního orgánu, který byl způsobilý být zásahem, směřoval přímo proti žalobkyni, vyústil v neudělení dočasné ochrany, o niž žalobkyně žádala, a byl protiprávní. Proto soud v souladu s § 87 odst. 2 větou první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného byl nezákonný (výrok I tohoto rozsudku), a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni (výrok II tohoto rozsudku).
42. Pro úplnost soud dodává, že v projednávané věci neprováděl dokazování, neboť veškeré skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí zjistil ze správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70).

V.

Náklady řízení

43. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto měla podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšnému žalovanému. Žalobkyně se však práva na náhradu nákladů řízení vzdala v podání ze dne 6. 2. 2025. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. března 2025

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu